

14.

Tối đó, anh Điền lại hỏi tôi về số phận của lá thư. Lần này anh chặn tôi ngoài cổng, lúc tôi vừa đi nhong nhong với anh em thằng Chứng về.

- Trường đã đưa thư cho chị Ngà chưa? - Giọng anh nồn nóng.

- Rồi! – tôi đáp, cố giữ vẻ thản nhiên.

Mắt anh sáng lên:

- Chỉ có nhận không?

- Nhận.

Anh lại liếm môi:

- Chỉ có nói gì không?

- Không! – Tôi lắc đầu – Nhưng chỉ cười!

- Cười sao? – Anh Điền không giấu vẻ phấp phồng.

- Cười thế này nè!

Nói xong, tôi nhe răng “hì” một tiếng.

Anh Điền nhăn mặt:

- Cười gì kỳ vậy?

Tôi khịt mũi:

- Ủ, chỉ cười vậy đó! Anh không tin thì thôi!

Thấy tôi tỏ vẻ hờn giận, anh Điền lật đật nắm tay tôi:

- Tin! Anh tin! nhưng chỉ có vậy thôi hả?

- Chỉ vậy thôi! – Tôi thở dài.

Anh Điền cũng thở dài. Nhưng tiếng thở của anh ra chiều nhẹ nhõm.

Dưới ánh sao mờ, tôi vẫn nhìn rõ vẻ long lanh trong mắt anh.

Đôi mắt đó nhìn tôi, rủ: